

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
УДЕГЕЙСКИЯТ ЛОВЕЦ И
НЕГОВИЯТ СИН
УДЕГЕЙСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живял на света един ловец. Името му било Геента. Неговата жена родила син.

— Ти отгледай момчето — поръчал ловецът на жена си, — аз пък ще отида да намеря великана Саломка и да си премеря с него силите.

— Моля ти се, не ходи! — казала жената. — Колко свят е погубил този великан! Ще затрие и тебе. Ние какво ще правим сами с малкия?

— Мене Саломка не може да ме затрие, защото съм много силен. Ще ида, тъй като не мога да стоя спокойно, когато Саломка избива хората.

— Щом като си намислил — иди, но най-напред опитай с лъка. Ако твоята стрела прехвърли седем превала, тръгвай!

Опънал лъка си Геента, но стрелата му отлетяла само на един превал. Тогава жена му го хванала за ръката и викнала:

— Стой бе, човек! Къде ще ходиш с това слабо оръжие!

Но Геента се отскубнал и потеглил на бой срещу великана.

Вървял, вървял покрай една река и най-напред видял старец и старица, запретнали ръкави — ловят риба. Старецът дигнал ръка над челото си и попитал ловеца:

— Къде отиваш?

— Отивам на бой срещу Саломка!

— Хайде покажи каква сила имаш! Удари този плет, с който съм преградил реката, за да се събира рибата.

Геента ритнал с крак върбовия плет, но можал само малко да го поразклати.

— Човече — поклатил глава старецът, — ти си бил много слаб. Върни се по-добре у дома си. Нямаш сили да се бориш със Саломка!

Геента нищо не отговорил, но тръгнал по-нататък.

Стигнал до една голяма могила и видял жилището на Саломка, по-високо от кедрово дърво. Влязъл вътре и се провикнал:

— Тука ли живее Саломка?

— Тука живее! — отговорил отвътре старчески женски глас. — Ти защо си дошъл?

— Дошъл съм да си премеря силите с него — отвърнал Геента.

— Почакай малко, моят син ей сега ще се върне от лов. Видиш ли, там на огнището съм заровила във въглените ръжена. Моят син Саломка винаги ближе ръжена, когато се върне премръзнал. Постопли

се, гостенино! — поканила старицата ловеца и като грабнала нажежения ръжен, бързо го тикнала в устата му. Изгорила му езика. Геента онемял.

Ей го по едно време се задал Саломка. Закрачил в къщата. Той бил такъв грамаден, че едва се побрал вътре. Под мишницата си мъкнел две убити мечки. С гръмовит глас се провикнал великанът:

— Вземи едната мечка! Смъкни й кожата и я изяж! Виждам, си дошъл да се бориш с мене. Ако изядеш твоя дял по-бързо от мен — тогава ще се борим двамата. Не ме ли превариш — тежко ти!

Като изговорил тези думи, великанът строполил мечката върху Геента и насмалко щял да го утрепе. Преди ловецът да одере своята мечка, Саломка вече нагълтал другата.

— И ти си тръгнал с мене да се бориш! — подигравателно рекъл Саломка.

И като пипнал ловеца, сръчно му зашил устните с две жили окачил на носа му едно звънче и го затворил в скривалището си.

Минали много години. Синът на Геента, малкият удегеец, пораснал. Веднъж той запитал майка си:

— Кажу ми, майко, как се казва моят баща?

— Защо ти е неговото име, когато той е починал много отдавна! — отговорила майката.

Но синът още по-настойчиво попитал:

— Кажу ми, как се казва баща ми?

— Геента беше неговото име! — отговорила майката. Тогава малкият грабнал от стената окачения стар лък на дядо си и изскочил на лов в гората. Там срещнал един ловец. Ловецът го измерил с очи, видял стария му лък и попитал:

— Ти, момче, кой си?

— Аз съм синът на Геента — отговорил малкият удегеец.

— Ти си, значи, синът на онзи ловец, който някога тръгна да се бори с великана Саломка и вече не се върна.

Като се прибрал у дома си, Геентовият син извикал отдалеко на своята майка:

— Майко, уший ми голяма ловджийска чанта, защото заминавам.

— Къде ще ходиш? — го попитала майка му.

— Отивам да търся Саломка и щом го намеря, ще отмъстя за моя баща.

— Не ходи, сине — извикала майката, — защото той ще погуби и тебе, както погуби и баща ти.

— Решил съм да намеря великана и да си опитам с него силите.

— Тогава най-напред покажи с дядовия си лък докъде може да стигне твоята стрела.

Синът грабнал лъка, опънал го, насочил стрелата нагоре тя пропищяла. Изгубила се, прехвърлила седем превала.

Целунал малкият ръка на майка си и заминал.

Минал покрай една река. Вървял, вървял и най-напред стигнал до мястото, където един рибар преградил реката с дървен плет и ловял риба.

— Къде си тръгнал, младо юначе? — попитал рибарят.

— Отивам да си премеря силите с великана Саломка.

— Първо блъсни с крак моя плет — да ти видя силата.

Малкият удегеец ритнал рибарския плет и го съборил.

— Имаш сили! — казал старият рибар. — Отивай!

Отминал Геентовият син и скоро стигнал до високото жилище на великана. Влязъл в къщата на Саломка. Гледа там — седи една бабичка, кокалеста, ноктите ѝ извити като корени, а носът — като птичи клюн.

— Аз съм майката на Саломка — дигнала бабичката очи към гостенина, — а ти кой си?

— Аз пък съм синът на Геента, дойдох тука да си премеря силата със Саломка.

— Близни — рекла бабичката — тази играчка. Моят син, когато намръзне, винаги се затопля с нея.

И тя натикала в устата на младия гостенин нагорещения ръжен.

Тогава Геентовият син сдъвкал със зъби нажеженото желязо и плюл в лицето на старицата. Тя се набръчкала мигом и се превърнала на пън.

Някой затропал отвън. Влязъл Саломка. Под двете си мишници великанът мъкнел две огромни убити мечки. Хвърлил едната на гостенина и му викнал:

— Дръж първата и я изяж! Ако я изядеш по-бързо от мен ще се борим с тебе. Ако не ме превариш, лошо ти се пише! Ще идеш при баща си!

— А къде е баща ми? — запитал синът на Геента.

— Той лежи в скривалището със защити уста и звънче на носа.

Геентовият син подхванал мечката, стиснал ѝ кожата, дръпнал я и веднага я смъкнал. И преди Саломка да одере своята Мечка, синът на Геента излапал другата.

Тръгнали двамата да се преборят върху една висока скала. Изкачили се най-горе. А скалата била твърда и гладка като лед.

Саломка тогава се проникнал:

— Искаш ли да опитаме кой може да пробие с крак по-дълбоко канарата?

— Искам! — отговорил Геентовият син.

Саломка ударил с крак. Скалата треснала. Кракът му влязъл до кокалчето в скала. Изправил се след него Геентовият син и тропнал. Скалата се пропукала и кракът му влязъл до коляното.

За сетен път Саломка събрал сили и се втурнал да изблъска младия удегеец от края на скалата. Но щом великанът се засилил, Геентовият син бързо се изтеглил настрана. Саломка полетял надолу с главата и се утрепал върху камъните.

Избърсал си челото юначният Геентов син, влязъл вкъщи и чул как някъде под земята дрънка звънче.

— Това навярно е звънчето на баща ми! — извикал синът на Геента и се втурнал към скривалището. Там заварил един старец със защита уста и звънче на носа — лежи и пъшка. Навел се над него и казал:

— Аз съм синът на Геента.

Старецът се разтреперал и прострял ръце към сина си. Той бил толкова отпаднал, че не можел да стъпи на нозете си. Тогава синът прегърнал своя баща, положил го в огромната си ловна чанта и го отнесъл вкъщи.

Няма да разказвам с каква радост майката посрещнала и двамата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.